

EDA SOYLU

Bugüne kadarki sanat yolculuğunu nasıl tanımlıyorsun?

Biriktirmek diye tasvir ediyorum. Mütemadi bir biriktirme eylemi. Düşünce biriktirmek, yöntem biriktirmek, yaklaşım biriktirmek; kapsamlı biriktirmek, kapsayarak biriktirmek. Ve aslında dönem dönem fark ediyorum ki; yapılan sadece kökleri hem toprağa hem göğe aynı anda uzatmak ve bu sayede tutunma eylemini kuvvetli kılmaya çalışmak. Böyle bir yolculuk benimki de.

Sanat senin için ne ifade ediyor ve yarattığın eserlerle başkalarına ne ifade etmek istiyorsun?

Sanat, kendime ulaşma umuduydu seçtiğim bir aktarım yolu. Sanatın barındırdığı sonsuz olanaklar ve yüce bir güç var. Bu uçsuz bucaksızlık bana kendimi gerçekleştirebileceğim bir alan tanıyor. Önümü, arkamı, kendime olan mesafemi, dünyayla aramdaki mesafeyi sanat yoluyla algılayabiliyorum. Aslında safi kendime yönelik yaptığım, kendi sürecim, kendi iyileşmem, kendi onarımlım için baş koyduğum içe dönük bir yolculuk bu. Bu denli içsel bir yaklaşımı gözler önüne serdiğinizde, bir noktada tercüman

görevi görmeye başlıyorsunuz ve işte, o zaman başka ruhlarla dokunmuş oluyorsunuz. Çünkü en nihayetinde hepimizin göz-yaşı damla formunda akıyor, gülümsediğimizde kınışıklık oluyor göz kenarlarımızda. Ben yalnızca uzun yıllardır damlayla kınışıklıktan oluşan bütünlüğü anlamaya çalışıyorum, o kadar.

Eserlerinde mekan ve insan ilişkisine önem veriyorsun. Ev kavramının da ayrı bir yeri var sanırım. Yaratım aşamasında nasıl bir hissiyat içinde oluyorsun?

Aslında sürekli bir ev arayışındayım. İşlerimin de kendi evleri olsun, bulundukları alana ait olsunlar, barınabilsinler istiyorum. Zannediyorum, onların aidiyeti ile daha kuvvetli kökler salabileceğime dair içsel bir inancım var. Mekan ve insan ilişkisine gerçekten çok önem veriyorum; mekanların ebadına, konumuna, ışığına, bunun insanda yaratacağı etkiye, işin bu ikilinin arasında nerede ve nasıl konumlandığına... Bütün bu düşünceler hep zihnimin bir kenarında, nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım benimleler. İnsan ve mekanın birbirini dönüştürebildiği

Eskiden
çok **hayal**
kurardım.
Oysa hayal hep
ileriye bakar.
Artık **etrafımı**
çevreleyenleri
görebilmeye
özen
gösteriyorum

Duvar kağıdı yerleştirmesi, Balat

aşık; bir zaman sonra da birbirlerine bürünürler. Işık ve gölge kullanımı, renklerin matematiği bu nedenle çok önemli. İnsanın ruhu bile duymaz belki ama mekan insanın temelini oluşturur; ruh bunu duyar.

Üretim süreci nasıl ilerliyor?

Odaklanma olarak adlandırabilirim bunu; sahip olduğum tüm kanallar bir portaldan akar ve bütüncül bir yaklaşıma bürünürüm. Bol düşünmeli, okumalı, yazmalı, gözlemlemeli bir dönem olur. Üst üste koya koya, sindirerek ilerlerim. Nüanslardan, kelimelerden, hiç beklemediğim bir yerden çıkar karşıma neyi nasıl yapmam gerektiği. O yoldan ilerlerim genelde.

Bu süreçte ruhunu beslemek için neler yapıyorsun?

Edebiyat ve tiyatro günlük yaşamımda mühim bir yer kaplıyor, yani kelimelerden ve insanlardan besleniyorum. Hızlı akan, karmaşık denebilecek bir ruh yapısına sahibim; o ruhu dengede tutmak için çaba sarfediyorum. Kendime durma alanları yaratıyorum. İtinai ve temkinli kalabilmeye özen gösteriyorum, hem

kendime hem etrafımdakilere karşı. Bir diğer deyişle, kendime has bir dünya kurmaya çalışıyorum ve o dünyaya mütemadiyen bir şeyler yerleştiriyorum, bu da ruhumu beslemeye yetiyor.

Hayal gücün üzerinde etkisi olan sanatçılar, akımlar veya disiplinler var mı?

Yoluma ışık tuttuğuna inandığım sanatçılar var. Louise Bourgeois, Doris Salcedo, Paul Klee, Josef Albers bunlardan birkaçı. Onların öncülük ettiği bir yol aslında ilerlediğim. Disiplinlerarasılık çok inandığım bir yaklaşım biçimi. Örneğin edebiyat alanında kelimeleri yerleştirerek kurduğum formların, yerleştirme sanatı ile uğraşırken ortaya çıkardığım formlardan farklı olduğunu düşünmüyorum. Bu durum bana sanatın kendi içinde barındırdığı tüm dallar ve olanaklarla bir bütün olduğunu anımsatıyor. Sanırım gerçekte de, hayal gücümde de bu hakikate sığınıyorum.

Sence sanatın yeni normaleri var mı?

Yeni yaklaşım biçimleri elbette var ama kökü kadim bilgilere dayanan bir kavramdan bahsediyoruz. Hangi şekle girerse girsin, hangi platformda gösterilirse gösterilsin temeli net. Felsefe, edebiyat, şiir, matematik, sanat hep o temelden dallanıp budaklanan öğretiler. O temeli baz almak, oradan yükselmek önemli.

Geleceğe dair hayallerin neler?

Eskiden çok hayal kurardım. Oysa hayal hep ileriye bakar. Artık etrafımı çevreleyenleri görebilmeye özen gösteriyorum. Hayaller, elbette onlarca var, onları da gelecek geldiğinde gerçekleştirim.